

Žamboch Microslav

**VISIO
IN EXTREMIS**

TRIFID

Miroslav Žamboch
Visio in Extremis

Copyright © Miroslav Žamboch, 2011

Cover © Jan Doležálek, 2011

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2011

ISBN 978-80-7387-508-4

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Zamboch Miroslav **VISIJE**
IN EXTREMIS

VISIO
IN EXTREMIS
Žamboch Microslav

Stanislav Juhaňák - TRITON
Praha/Kroměříž

Vlnila se na parketu s přivřenýma očima způsobem, který každému chlapovi v okolí prozrazoval, že to má ráda. Ňadra neměla podle poslední zvrácené silikonové módy, ale spíš menší než větší, zato pevná a lákající dlaň k doteku; k tomu nohy delší, než se zdálo možné. V pupíku se jí blyštil nějaký kamínek, na tvářích třpytky. Staří dobří Guns N' Roses hrábli hlouběji do strun, prohnula se, jako by už to chtěla mít právě teď. Kopl jsem do sebe zbytek vodky, šoupl sklenku k hraně baru a zamířil za ní. Místa okolo sebe měla dost. Chlapi na ni nepokrytě zírali a ženy se klidily pryč, aby s ní nemohly být porovnávané.

Postavil jsem se před ni a čekal. Nevadilo mi čekat, pohled na ni byl pohledem pro bohy. Ale protože ti ke své smůle neexistují, tak pro mě.

„Vodpal, šmejde.“

Ta holka mě opravdu omámila, vůbec jsem ho neviděl přicházet. Ramenatý, stejně vysoký jako já, v ohozu, který nepořídil v butiku a padly na něho těžké prachy. Hezky sebevědomý týpek, to tedy ano. Na to, aby si hadry pořídil za své, mi připadal příliš mladý. Na to, aby si sebevědomí vybudoval sám, mu chybělo minimálně dvacet let. A aby si troufl na ni – celý lidský život.

„Máš bohatýho tatíka, co?“ otipoval jsem ho.

Položil mi ruku na rameno a ušklíbl se, vzpomněl jsem si, že podobný, jen starší ksicht znám z televize. Takže ne synáček byznysmena, ale politika.

„Nakopu ti prdel,“ oznámil mi a střelil pohledem kousek za mě.

Takže už netančila a dívala se. Show začínala a ona si to dobře uvědomovala. Položil jsem dlaň na jeho ruku na svém rameni, našel konce prstů, stisknutím zatlačil proti nehtům. Okamžitě se pokusil vyškubnout, ale držel jsem pevně. Pak se napřáhl k ráně, jen jsem zatlačil ještě víc a bolest ho paralyzovala. To už se ke mně od jednoho stolu hnali maníci, do jednoho nejméně o deset let starší než většina návštěvníků klubu. K tomu v oblecích, které nebyly in nikdy, ani v době, kdy si Lennon poprvé čmouchl k LSD. Gorily.

Ustoupil jsem o krok, a protože jsem ho přitom nepustil, ztratil rovnováhu. Povolil jsem, zakolísal. Nabral jsem ho kolenem do ksichtu, přitom si poskočil, vytočil se a první gorilu napálil nártem nohy do krku. Hrtan jsem netrefil, ale i tak skončil kňučící na zemi. Druhý už měl ruku pod sakem a určitě ji tam nedával kvůli tomu, že se potřeboval poškrábat. Odrazil jsem se k němu, než ji stačil vytáhnout, přirazil ji k tělu a pak mu v pádu hlavou přerazil nos. Vyšel výstřel, kulka rozpárala sako, začal řvát. Trefil se do nohy, idiot.

Třetí mě kopl do žeber, a to bylo všechno, co dokázal, protože než nohu stáhl, chytil jsem ho za chodidlo a otočil. Hodně rychle. Než dopadl s vykloubeným kolenem, už jsem zase stál. Jsem rychlý, i na příslušníka svého druhu jsem rychlý, je to jedna z mála mých předností.

Dívala se na mě, netančila, jen se pohupovala v bocích, rty se jí leskly a jemně se jí chvělo chřípí, jako by se jí to, co právě viděla, zamlouvalo. Měla ráda silné samce. A takové ženy mám zase rád já. Pětadvacet? Sedmadvacet? Třicet? Bylo to fuk, byl jsem si jistý, že tahle noc bude stát za to.

„Nedáme si drink?“ navrhl jsem. „Jmenuji se Mathias.“

„Kristie. Ráda, ale co tihle?“ ukázala na sbírající se chlapy.

Její poznámka dávala smysl. Mohli by dělat bugr a zkazit mi tenhle víc než slibně se rozjízďející večer.

Sklonil jsem se k prvnímu z nich, vycenil zuby, aby viděl, co jsou zač, jazyk jsem předvedl v celé jeho nehumánnosti, podíval se mu do očí a k tomu prohodil pár slov. V hypnotickém nátlaku nejsem moc dobrý, ale tenhle chlap byl vyděšený, před chvílí dostal i se svými společníky drsnou nakládačku, a to se počítalo. Zabralo to lépe než dvojitý panák, tři tablety valia a joint, všechno pěkně dohromady. Postaral jsem se podobným způsobem i o ostatní a díval se, jak vrávoravě mizí z klubu. Všichni.

Atmosféra se začala uvolňovat, majitel vyhlásil šťastnou hodinku a napětí smývaly další drinky za poloviční cenu, zdařile jim k tomu sekundoval dýdžej snažící se, co mu plotny stačily.

„Jsi kouzelník?“ zeptala se mě Kristie, když jsme se protlačili k pultu.

Šlo to samo, po předchozím představení se mi všichni klidili z cesty a skoro mě k pultu strkali.

„Ne, jen jsem použil charisma svého ega,“ ušklíbl jsem se.

„Co to bude?“

Barman vypadal trochu nervózně, ale otázku zvládl.

„Bloody mary,“ objednala si překvapivě.

Tipoval jsem ji spíš na módní koktejl, ale přání je přání. Já se vrátil k oblíbené pšeničné vodce.

Tady ji měli. Originální, nepančovanou.

Když zvedala sklenku, otréla se o mě bokem. Počkal jsem, až ji odloží, pozvedl jí bradu a políbil. Na rtech jí zůstala stopa pepře a pálivého tabasca. Celou dobu se držela zpátky, až na úplném konci mě výbuchem vášně skoro zaskočila. Okraje sálu i lidé okolo se ke mně vraceli z velké dálky, věděl jsem, že pokračovat tady nemá smysl, protože bych si ji vzal na nejbližším stole.

Proč vlastně ne.

Zvažoval jsem to, a najednou jsem je uslyšel.

Rytmus opatrných, rychlých kroků ukrytý v záplavě hudby, šumu hlasů, cinkání sklenic. Poznám ten rytmus, rytmus dokonale vycvičené jednotky glyhenů, lidských klanových sluhů. Nesnáším je, jsou jako švábi. Příliš dobří na to, aby je našinec ignoroval, a příliš ubozí, aby byli víc než vopruz.

Jak se sakra dostali tak blízko? Moc času nezbyvalo.

„Problémy,“ řekl jsem. „Zmizíme odsud. Drž se těsně za mnou, tak se ti nic nestane.“

Nevěděl jsem, co si o tom myslí, protože na okraji tanečního parketu se objevil maník v džínách, ve vysokých šněrovacích botách a dlouhém kabátě. Tyhle kabáty jsou dobré hlavně na to, aby se pod ně schovaly zbraně. Velké a nepříjemné zbraně schopné nadělat spoustu bordelu. Zmerčil mě okamžitě. Glyhenové jsou na tohle speciálně cvičení – zmerčí našince i uprostřed davu.

„K zemi,“ štěkl jsem na Kristie a natáhl se přes stůl pro sekáček na led. Dávka rozdrtila police za mnou a namíchala z třísticích se lahví a střepů skla nový druh koktejlu. To už ale sekáček letěl vzduchem, jeho bezvadně vyleštěná čepel vrhala stroboskopické efekty a přistála v chlápkovi se samopalem. Podle zvuku starý dobrý kalašnikov. Maník skončil na zádech, ale ještě chvíli přitom držel spoušť, a lidé okolo začali ječet. Tedy ti, co mohli ječet. Podsvícený taneční parket získal růžový nádech.

Glyhenové nikdy neútočí single, uvědomil jsem si trochu pozdě, současně zazněla střelba. Netušil jsem, kdo na koho střílí, ale tady večírek jednoznačně skončil.

„Zmizíme tamtudy,“ ukázal jsem Kristie ke schodům nahoru do patra, kde měl kancelář majitel klubu.

Stála, jako by ani mě, ani štěkot zbraní nevnímala, a rozhlížela se na všechny strany. V šoku? Sakra!

„Kristie!“

Drapsl jsem ji za ruku a táhl ke schodům.

Doufal jsem, že ta noc bude opravdu stát za to, protože jsem kvůli ní riskoval kulku mezi žebra, a to není nikdy příjemné.

Dalšího glyhena, sporého chlapíka v džínové bundě se dvěma pistolemi v rukou, jsem zahlédl v půli cesty ke schodům. Musel se připlížit mezi stoly. Třetí se objevil v otevřených dveřích kanceláře, kam jsme měli namířeno.

Kurva.

Čtvrtý vystřídal barmana proděravěného dávkou ze samopalů.

Kurva a ještě jednou kurva. Jak jsem se mohl nechat takhle zaskočit?

Strhl jsem Kristie k zemi a jako curlingový kámen ji poslal mezerou mezi stoly co nejdál od sebe. Doufal jsem, že jsem jí přitom nevykloubil rameno.

Zaduněl výstřel o poznání silnější než předchozí, skleněná dlaždice kousek za mnou se rozletěla i s kusy betonu, do něhož byla původně usazena, vzápětí zarachotil uzávěr. Tohle nebyl automat, ale poctivá kulovnice, odhadoval jsem, že nebude naládovaná loveckou, ale vojenskou municí. Zásah z ní bych rozcházel jen těžko. Překulil jsem se přes rameno, pistolář zasypal místo, kde jsem ještě před chvílí dřepěl, sérií výstřelů. Glock, glock, glock, štěkaly kulky. To už jsem v ruce držel vrhací nůž. Nosím ho v botě – spíš z nostalgie ke starým časům, ale teď se hodil. Bohužel jsem měl jen jeden. Komu ho věnovat? Život je plný dilemat.

Hlaveň kulovnice si mě našla, odhodil jsem čepel a kutálel se jako o život k pistolníkovi. Další zadunění, výstřel mi olízl ježka a odhodil stranou tupce, který jako poslední neležel na zemi. Zahlédl jsem, jak střelec zápolí s nožem ve stehně. Takže chvíli střílet nebude.

Možná, snad, glyhenové vydrží víc než lidé.

Je těžké střílet po cíli valícím se k vám po zemi rychlostí průměrného sprintera.

Pistolník mě trefil, ale jen jednou. To už jsem byl v dosahu. Při posledním přetočení jsem skrčil nohy pod sebe, odrazil se nízko při zemi

a poslední tři metry urazil jako raketa s plochou dráhou letu. Překvapilo ho to, ale přesto dál páčil, paty mi olizovaly rachotící kulky. Přes kotníky jsem ho srazil k zemi, zabořil mu loket do solaru, vykroutil zápěstí a se štěstím nahmátl jeho prst na spoušti. Škubl sebou, čelo mu ozdobilá úhledná dírka a zátylek s mozkem ohodil podlahu a částečně i mě.

Dlaždice těsně u mé hlavy se rozletěla, až v pohybu mi došlo, že za to opět může výstřel z kulovnice, nuž toho zasnance moc dlouho nezdržel. Čtvrtý glyhen už nestál za barem, ale před ním, v každé ruce držel automat, proti zadnímu osvětlení jsem viděl, jak se mu při zmáčknutí spouští pohnuly svaly na předloktích. Překulil jsem se na záda a mrtvého přitom na sobě přidržel jako štít. Okamžitě se začal otrásat v rytmu zásahů, průstřelem v lebce jsem viděl, že automatčik se stále blíží. Zadunění, výstřel z kulovnice prošel skrz mrtvé tělo a zasáhl mě do hrudi. Bolelo to a nevěděl jsem, jak na tom jsem – stejně jsem musel počkat na správné načasování.

První zásobník došel, o zlomek sekundy na to druhý. Automatčik se zastavil jen několik kroků ode mě, viděl jsem, jak se dívá mým směrem a současně přitom nabíjí. Střelec z pušky zůstával mimo dohled, musel jsem to risknout. Namířil jsem glocka, kterého mrtvý glohen stále křečovitě držel, a stiskl spoušť. Stačilo ho držet a všech zbývajících čtrnáct nábojů skončilo v hrudi automatčika. To ho překvapilo a uzemnilo zároveň. Znovu zadunění pušky, ruka mrtvého se v lokti rozprskla, moje zůstala celá. Prostě štěstí. Měl jsem sekundu a kousek, než znovu vystřelí. Nahmátl jsem druhou pistoli ležící na zemi o něco dál, okamžik jsme se pozorovali přes ústí hlavní.

Stiskl jsem spoušť, *Visio in Extremis* zpomalilo svět. Tenhle druh vidění u příslušníků mého druhu nastupuje v okamžiku, kdy podvědomí vyhodnotí, že s velkou pravděpodobností v dalších desetinách a setinách sekund umřeme. Tedy umřeme, pokud s tím něco neuděláme.

Vystřelil jsem o zlomek sekundy dřív než on, první kulka opustila hlaveň, druhá to stihla dřív, než začal zpětný ráz. Třetí ne, ale nevadilo to, protože má paže byla tuhá jako železný svěrák. To už byl na cestě i projektil z pušky. Oči bez mého přičinění přeastřily, dokázal jsem rozeznat, že náboj z pušky se pohybuje dobře dvakrát rychleji než ty mé z pistole. A taky už jsem dokázal odhadnout, kde skončí. Kousek nad kořenem mého nosu. V krční páteři to zapraskalo, znělo to,

jako když puká ledovec, to mi ale jen sluch zpomaleně zprostředkoval reakci obratlů na škrubnutí svalů. Stále jsem mačkal spoušť a má hlava se pohybovala milimetr za milimetrem doleva, kulka z pušky polykala vzdálenost tisíckrát rychleji po metrech. Poloplášť, až mě trefí, z mozku mi zůstane jen stříkanec slizu na stěně za mnou a ani má odolnost vůči zraněním mě nespasí.

Výstřely zasáhly mě i jeho současně. Do hrudi dostal první dva, třetí do ramene, čtvrtý ho minul, mně kulka seděla ze spánku pruh kůže a místy se dostala až na kost. Z ucha zbyly jen cáry, ale to už byla maličkost.

Zrychlené vidění, staršími a vzdělanějšími z nás nazývané Visio in Extremis, skončilo, zvedl jsem se z kolen a se stále namířenou pistolí došel až k němu. Rukama se snažil zacpat rány, ale ke stoprocentní úspěšnosti mu jedna končetina chyběla. To, že žil a zůstával při vědomí, znamenalo, že patří k více vylepšeným glyhenům.

„Pro koho pracuješ?“ zeptal jsem se.

Mohl jsem ho svléknout do naha a pokusit se hledat tetování, značku prozrazující klanovou příslušnost. Moc se mi do toho nechtělo – pokud o sobě něco vím s jistotou, tak to, že jsem heterosexuál a nahý chlapy fakt nemusím. To ani tehdy, když jsou od hlavy až k patě postříkání krví.

Pár reproduktorů předchozí přestřelku přežilo, na rozdíl od dýdžeje. Za toho ale našťěstí zaskočil počítačový systém, náhodný výběr nás oblažil skladbou od Madonny. Lepší než nic, to jo.

„Pro koho pracuješ?“ zopakoval jsem.

„Pro Tizoca,“ nezapíral.

Bud' nemusel držet jazyk za zuby, nebo předpokládal, že ho v dalším okamžiku zabiju, a bylo mu to jedno. Takovou neloajalitu bych ale u glyhena stejně nečekal. Puška, kterou po mně střílel, byl starý před-revoluční mosin. Předrevoluční – měl jsem na mysli ruskou revoluci v roce 1917. Od té doby jich přibýlo několik dalších. Myslím revolucí, ne mosinů.

Tizoc, vrátil jsem se v myšlenkách k získanému jménu. Patřil ke starým nafoukancům a v Americe svého času uspořádal pár zatraceně krvavých mejdanů. Tak krvavých, že se o nich dá dočíst i v dnešních učebnicích historie.

„Proč se zajímá o mě?“

Ležel jsem pod rozlišovací schopností takových starých prasáků. Alespoň jsem v to doufal.

„Mathiasi?“

Kristie stála najednou u mě a upravovala si mejkap. Na rtech jí ulpělo několik kapek krve, které přehlédla, a konturovací tužkou je rozetřela přes rtěnku. Vzrušilo mě to, až jsem musel několikrát polknout, abych se vzpamatoval.

Glyhen na zemi přede mnou i Tizoc s armádou svých na slovo poslušných pochopů ztratili většinu důležitosti.

„Půjdeme někam jinam,“ navrhl jsem. „Ke mně, něco k pití se tam najde.“

Věnovala mi vážný pohled, jako by mě odhadovala. Čekal jsem, že se bude vyptávat na spoušť tady kolem, na to, zda budeme čekat na policii, ale jen se do mě zavěsila.

„V šatně mám kabát,“ připomněla prakticky.

Měla pravdu, venku bude touhle dobou už chladno. Zato já byl pořádně rozhicovaný. Bojem i tím, co bylo přede mnou.

„Minutku,“ požádal jsem. „Pak jsem celý tvůj.“

Někdy jsem i vtipný. Trochu.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se glyhena.

Trochu ho to překvapilo, ale snažil se to nedat najevo. Můj druh se obvykle na jména sluhů nevyptává. Ale naději to v něm nevzbudilo, pravděpodobně Tizocovi sloužil už nějakou dobu a znal jeho kruté vtípky.

„Alexej Sergejevič,“ odpověděl.

Krev už z něj bublala o poznání méně, a i když výrazně zbledl, vypadalo to, že vědomí neztratí.

„Takže, Alexeji Sergejeviči,“ oslovil jsem ho. „Uklid' tady ten bordel,“ ukázal jsem kolem sebe. „Řekl bych, že ani Tizoca nepotěší, když se o něj bude zajímat kriminálka.“

Pokud samozřejmě neměl jejího šéfa omotaného kolem prstu, ale o tom jsem pochyboval. Tohle bylo moje město, má země, moje lovecké území. A něco takového by samozřejmě nevěděl ani Alexej.

Lidé už se vzpamatovali, slyšel jsem, jak se začínají shánět po mobilních telefonech. Ty ale v tomhle klubu nefungovaly. Majitel razil zásadu, že když relaxovat, tak naplno.

„A s tou puškou už si nehraj,“ ukázal jsem na mosina ležícího kousek od něj. „Jsem rychlý.“

Mlčky přikývl.

Uchopil jsem Kristie za loket a mezi ležícími lidmi a kalužemi krve ji navigoval k východu. Voněla starým dobrým Chanelem č. 5 a krví. Úžasná kombinace.

Z podzemní garáže jsem si vyzvedl auto a vyjeli jsme do ulic. Nic neříkala, jen vedle mě seděla s rukama v klíně. Tím si povytáhla lem sukně o jeden dva centimetry výš a já se musel nutit dívat na cestu a ne jinam.

Taky mě napadlo, že si budu muset dát zatraceně pozor, abych jí při laškování neublížil, nebo ji dokonce nezmrzačil. Vzrušovala mě takovým způsobem, že jsem málem ztrácel sebekontrolu.

Nepatřím k těm moderním typům tvrdícím, že bychom s lidmi měli vycházet po dobrém. Nesmysl. My jsme dravci a oni kořist. Je to tak od počátku historie, od doby, kam paměť mého druhu sahá. Jenomže na druhou stranu jsem trochu vybíravější než většina. Nepiju z chlapů, připadá mi to ekhlaft. A z žen piju nejraději při sexu. Chutnají pak dokonale, jejich krev pak chutná dokonale.

„Zelená,“ upozornila mě a přitom mi přejela prsty po stehně.

Nevrhnout se na ni bylo těžší než přežít boj v klubu. Místo toho jsem zmáčkl pedál plynu až na doraz. Vzhledem k tomu, že elektroniku jsem už před časem nechal vypojit, skončilo to dvěma pruhy spálené gumy na asfaltu.

Periferně jsem zaregistroval, že se na mě podívala, ale neřekla nic.

Tenhle rok jsem bydlel v luxusním podkrovním bytě s výhledem na řeku, starým rozvrzaným schodištěm a možností ztratit se v případě nutnosti přes střechy. Často střídám místa pobytu. Pokud to člověk nedělá pravidelně, ukolébá ho to a ztratí obezřetnost.

Vešli jsme dovnitř, hi-fi aparatura nás zaregistrovala a spustila Johna Lee Hookera a jeho Hobo Blues. Mám divný vkus, já vím, jsem prostě takový.

Namíchal jsem jí drink, sobě nalil vodku.

„Jsi zvláštní, Kristie,“ řekl jsem, když jsme si cinkli. „Každá by se ptala, co jsem zač, co se to stalo v klubu, a byla by vystrašená. Ty jen mlčíš.“

Byla to pravda, ale bylo mi to fuk. Pronesl jsem to jen tak, aby řeč nestála.

Koutky úst jí cukly nahoru, aniž si to uvědomovala, pohybovala se v rytmu syrové, půlstoletí staré hudby.

„Moc mluvíš.“

Napila se a přistoupila blíž, ucítil jsem její vůni silněji a odložil sklenku. Jo, měla pravdu. Na kecý je zbytečné plýtvat časem, i když je člověku několik set let.

Prádlo měla přesně takové, jak jsem si představoval, a bez něj vypadala mnohem lépe, než jsem si představoval. Byla mnohem vášnivější, neurvalejší a zatraceně požitkářská. A rozehrávala ve mně mou temnou upírskou strunu.

Ležel jsem na břiše s tváří zabořenou do polštáře. Podle tlumených zvuků zvenčí už dávno nebylo ráno, podle tepla pronikajícího skrze okna spíš poledne. Ležel jsem a neotevíral oči. Cítil jsem se jako kocour, kterého někdo pořádně ztloukl a pak mu dal trojitou porci smetany. Jako obvykle v takovém stavu se o slovo přihlásily vzpomínky. Kdo jsou mí rodiče, jsem nikdy nevěděl a ani po tom netoužím. Našli mě pohozeného v závěji někdy na začátku třicetileté války, kdy se k sobě lidé ještě chovali jakž takž. Pěstouni mě vychovávali jako obyčejné dítě a nějakou dobu mi trvalo, než jsem zjistil, co jsem vlastně zač. První holce, kterou jsem měl, jsem při milování ublížil. Nevěděl jsem, že jsem o tolik silnější než lidé. Schovávali jsme se tehdy spolu v lesní chatrči před hordami vojáků plundrujících kraj. Vystrašený z toho, co jsem zač, jsem se o ni staral celé dva měsíce, krmil ji zvěří, kterou jsem ulovil holýma rukama. Později, když už žádná zvěř nezbyla, vojáky. Porcoval jsem je tak, aby nebylo poznat, jaké maso jíme. Po tom, co se ze svých zranění vyléčila, utekla. Nedivil jsem se jí. Věděla, že nejsem člověk, a považovala mě za zplouzence pekel.

Vzal jsem si z toho ponaučení a od té doby žádné ženě neublížil. Myšleno v posteli při sexu kvůli krvi. Historiky o lidech vysátých upíry nejsou lživé, ale není nutné člověka zabít. Vraždí jen ti, kterým to dělá dobře. A mně dělá dobře něco jiného. Jenomže teď jsem si tím nebyl tak jistý.

Z daleké minulosti jsem se přesunul do nedávné. Vzpomínky z uplynulé noci se přede mnou míhaly ve stroboskopických záblescích, bolelo mě z nich celé tělo i kosti. A nejen z nich, doopravdy jsem se cítil víc zničeně, než odpovídalo poštučování v nočním klubu. Co to se mnou udělala? Hrála na mě jako na nějaký nástroj, odbourala veškeré mé zábrany, až jsem se vůbec neovládal. A ona sakra taky ne. Lidi by měli

mít nějaký zábrany! Sáhl jsem si na krk. Žádná stopa už tam samozřejmě nezůstala. Po tom, co jsem ji kousl, mi oplatila stejně, a to mě ještě víc rozpálilo. Natáhl jsem ruku, abych nahmátl její tělo. Studené a poničené tělo. Jinak to nemohlo dopadnout. Já byl upír, ona člověk. Mrazivý děsivý pocit se vrátil stejně jako tehdy, když mi bylo patnáct. Zasténal jsem. Natáhnout ruku bylo... bolestivé, náročné a stálo mě to maximální vypětí vůle.

Nic. Možná spadla na zem. Musel jsem kousnout do kyselého jablka bez vytáček. Otevřel jsem oči a posadil se. Postel byla zvalená, mé svršky rozházené všude okolo, váza a ubrus z konferenčního stolku na podlaze – i stolek nám na chvíli posloužil. Ji jsem ale nikde neviděl. Z koupelny se neozývaly žádné zvuky. Byt se zdál být prázdný. Doufat, že je v pořádku, jsem si nedovolil. S pachutí strachu v ústech jsem se zvedl a prošel jednu místnost za druhou.

Možná jsem trochu měkkošrdatý na predátora, ale zabíjet ženy, se kterými spím, mi prostě nedělá dobře. Něco takového je špatné. Nebyla nikde, ani její šaty. Jen v koupelně jsem našel rtěnkou načmáraný vzkaz: „Byl jsi milý. Kristie.“

Sakra. Milý. A já se bál, že jsem ji při našem dovádění zabil.

Okružní cesta bytem mě vyčerpala, musel jsem si sednout a odpočínout si. Dopadlo to dobře, nejsem nekrofilní sadista jako někteří mí pokrevní bratři. I když probouzela temné zvíře ve mně, neprobudila ho, nebylo tam. Ulevilo se mi. Úžasně, královsky, a díky tomu se mi dýchalo o poznání lépe.

Potřeboval jsem se osprchovat, najíst a napít – krve. Přestože jsem Kristie připravil o něco víc, než pro ni bylo v pohodě, nestačilo mi to. Než jsem splnil první dva body svého plánu, byl večer. Tak unavený jsem nebyl od doby, kdy jsem utíkal před Čapajevem a jeho rudou gardou. K jídlu jsem si dopřál kus syrového hovězího nakrájeného na tenké plátky s křenem, pepřem a hořčicí. Sním i vařené jídlo, ale připadá mi to jako znehodnocování masa. Pak jsem v ledničce objevil i půl kila syrového lososa a spořádal ho také. Na lov jsem se moc necítil, ale žízeň byla stále větší. Zranění plus divoká noc mi daly zabrat víc, než jsem předpokládal.

Chvilí jsem váhal, pak jsem z mrazicího boxu vytáhl vak s püllitrem krve schovaným pro krizové případy a s nechutí ho vypil. Někdy by mě zajímalo, jak můj organismus vlastně funguje. Masa sním hodně,

víc než dravec mé velikosti, například jaguár nebo puma. Iluze o nutriční hodnotě krve, kterou za měsíc vypiju, si nedělám. Ale neobejdu se bez ní. Přinutil jsem se k prvnímu loku. Studená skladovaná krev sice pomůže, ale chutná hnusně a dokážu ji vypít jen se sebezapřením. Navíc jí něco podstatného chybí.

Možná potěšení z pití?

Lov přijde na řadu až zítra. Svalil jsem se do převlečené postele a usnul neklidným spánkem plným snů o krvi a ženách. Ženě.

Ve čtyři následujícího dne jsem se donutil k výpravě do ulic. Oblékl jsem se sportovněji než obvykle a vzal si kotníkové nevyztužené boty s měkčenou podrážkou s kompozitovými žebry. V horách by asi dlouho nevydržela, ale na hladké dlažbě poskytovala ještě lepší oporu než guma. V šatně jsem chvíli váhal, ale potom jsem otočil falešnou stěnu ve vestavěné skříni a z příruční zbrojnice si vybral malý browning 6.35 se šesti náboji v zásobníku a přes rameno si zavěsil popruh pouzdra na výkresy. Nejsou v něm výkresy, ale meč vyrobený firmou Japan Steel Works Ltd. Přesně podle mých požadavků. Možná jsem paranoidní, ale Tizocova pozornost mě trochu znervóznila. Našinci se víc bojí čepele, na lidi zase platí hrozba střelnou zbraní – pokud mohou, zabíjení se vyhýbám, v dnešní uspořádané době se silnou policií je to příliš nebezpečné. K meči jsem přidal nůž, zbytek mého vybavení tvořila lovecká souprava.

Stavil jsem se v restauraci u Koninga, nacpal se dvojitým tatarským biftekem a topinkami bez česneku. Mému zažívání prostě silice nesvědčí. Tolik k legendě. Pak jsem pokračoval do středu města k pěší zóně, kde by v tuhle dobu měl být nával, prostě špička velkoměsta. Uvědomil jsem si, že na klasickém lovu už jsem nebyl hodně dlouho. Dost krve mi poskytovaly přítelkyně. Některé i dobrovolně a opakovaně. Nezkoumal jsem proč, jen jsem dával pozor, aby se jejich závislost nerozvinula přespříliš. To jsem pak obyčejně změnil působiště.

Jenomže na tenhle způsob jsem teď neměl náladu, taky jsem měl pocit, že krve potřebuji víc než obvykle. V jedné z obchodních pasáží jsem se zastavil u velkoplošné obrazovky a chvíli předstíral, že mě zajímají zprávy. Americký prezident spolu s francouzským po dohodě ze zdravotních důvodů zrušili schůzku. Plánovaný netradiční mítink rozšířené rady G8 v Praze prý není v ohrožení. Zajímavé bylo, že z pro-

hlášení nevyplývalo, kdo má ty zdravotní problémy. Pak kolem mě prošel chlap v šedém obleku a nablýskaných lakýrkách. Pohyboval se energicky a sebevědomě, samec v plné síle. To jsem potřeboval. Vyrazil jsem za ním. Už dávno nelovíme lidi v lese nebo v džungli ale spíš v ulicích velkoměst a naše instinkty se tomu přizpůsobily. Už u třetí výkladní skříně, kterou jsem minul, jsem zjistil, že mě někdo sleduje. Kdyby to prováděl jen o trochu nešikovněji, řekl bych, že to je člověk. O trochu šikovněji, že jde o našince. Takže nějaký nováček. Dříve bylo jasné, kdo z bratrstva přijel do města, při dnešní intenzitě turistického ruchu bohužel nikoliv. A někteří z mých pokrevních příbuzných nedodržovali základní pravidla zdvořilosti. Na kočkování jsem neměl náladu, ale tohle město jsem považoval za své teritorium a utíkat jsem nemínil. Jen jsem potřeboval naaranžovat podmínky setkání ke svému prospěchu.

Šedivák se rozhlédl, jako by něco hledal. Přikývl ve chvíli, kdy spatřil informační ceduli vyznačující směr k veřejným záchodům. To bylo štěstí, které jsem potřeboval, sám mi naběhl do rány. Můj stín v kostkované kšiltovce se držel v povzdálí, očividně mě jen sledoval a nehodlal se pouštět do žádné akce.

Zkontroloval jsem loveckou soupravu, zda je v ní vše uspořádáno, jak má být. Anestetická dutá jehla, hadička, sběrný vak, buněčné lepidlo. Nehodlal jsem se na nikoho na veřejných záchodcích vrhat a ocumlávat ho; jak jsem říkal, chlapi mě nevzrušují. Chytit, znehybnit, lehce přiškrtit a pak pustit žilou. Nebo tepnou – záleží na časovém presu a stupni bezohlednosti. Nakonec kořist stabilizovat a zmizet. Pravověrní staromódní upíři by mě označili (pokud by věděli, jakých metod používám) za degenerovanou měkkotu. Možná. Ale díky tomu si mě lidské organizace, ať už jde o státy jako takové, policii, tajnou službu a další, příliš nevšímají. A já přežívám i bez toho, že bych patřil k nějakému klanu a musel sloužit jeho vůdci. Jsem prostě opatrný samotář.

Protáhl jsem se chodbou k toaletám, pohledná bruneta s mikádem ve sportovním triku končícím kousek nad pasem mi věnovala krátký pohled. Oplatil jsem jí ho, ale jen letmo. Některé ženy ve mně dravce vycítí a přitahuje je to. Na záchodě jsem se postavil k sušiči rukou a čekal, až se šedivák vrátí od pisoárů. Moje chvíle přijde, až si bude mýt ruce. Musel jsem být rychlý, aby to vyšlo. Jindy bych si tak fre-

kventované místo v tuto denní dobu nevybral, ale měl jsem zatracenou žížeň a stín mě znepokojil. Potřeboval jsem se dostat do formy.

Vycítil jsem, kdy šedivák vstoupil do umývárny. Oční kontakt jsem nenavázal, jen jsem periferně sledoval, kam se staví. Voda zašustila. Teď. Beze spěchu jsem se otočil, zezadu mu rukou zajel pod límec saka, druhou opřel o zátylek, loket zapřel o záda a utáhl škrcení. Byl to mžik, neměl čas ani zareagovat, jen velmi rychle upadnout do bezvědomí. On to ale dokázal. Pod rukou se mi vytočil, v žebrech mi explodovala pěst ozdobená boxerem. Odlétl jsem k protější stěně a se zaduněním se o ni zastavil. Podcenil jsem ho, to je ten můj sportovní přístup k lovu. Vrhł se na mě, tentokrát podcenil on mě. Nabral jsem ho nohou tam, kde on mě předtím pěstí. Hekl, ale dál se po mně hnál jako tank. Opět ruka s boxerem, příliš rychlá na člověka. Já jsem ale o něco rychlejší. Tentokrát jsem pod ní podklouzl já podobně jako on před chvílí, potáhl za ni a přes rameno ho hodil proti stěně. Zvedl by se, kdybych ho vzápětí nenakopl do koulí. Nesportovní, zato účinné. Buď to byl mistr bojových umění s reflexy vybroušenými k dokonalosti, glyhen, nebo obojí. To nic neměnilo na tom, že krev je krev, od lidí nebo od lidí sloužících upírům, to mi bylo jedno. Sáhl jsem po pouzdru s loveckou výbavou, ale nechal jsem ho v kapse.

„Ne tak zhurta.“

Jak se dostal dovnitř, jsem netušil, ale můj maník v kostkované čepici stál kousek před zavřenými dveřmi, mířil na mě velkou pistolí a tvářil se přitom víc než spokojeně. Vypadalo to, že místo abych nachystal léčku, sám jsem do ní spadl.

„Tohle je moje město,“ řekl jsem klidně. „Co tu děláte a pro koho pracujete?“ zeptal jsem se česky.

To nebyl mezi upíry zrovna rozšířený jazyk.

„Že byste se zrovna vy, bratr tak opovrhující tradicí, odvolával na zvykové právo?“

Mluvil česky, i když se silným přízvukem, a zachovával přitom zdvořilý výraz. Jeho mateřštinou byla španělština? Portugalština? A byl to glyhen. Našinec by se ke mně tak uctivě nechoval. Uvažoval jsem, jak moc jsou ti dva dobří. Glyhenové jsou obvykle trénovaní ve všech možných způsobech boje, netrpí žádnými skrupulemi, protože jedině, čeho se doopravdy bojí, jsou jejich pánové. A často jsou oproti lidem podstatně vylepšení. Vlastně vždycky.

Byli hodně dobří, protože tahle past byla dlouho plánovaná – mluvili česky.

„Mám ho pod kontrolou,“ oznámil čepičář společníkovi španělsky. „Zvedni se,“ štěkl.

Šedivák se pomalu a se sténáním postavil. Přemýšlel jsem, jak ho trénovali v odolnosti proti zásahu do koulí. Taková rána by každého normálního chlapa uzemnila na hodně dlouhou dobu. Mě by asi zabila, varlata jsou varlata.

„Zavolej transportní tým,“ pokračoval čepičář a nespustil přitom ze mě oči, prst na spoušti se ani nepohnul. Měl jsem pocit, že ji má dokonce namáčknutou.

Něco se zatraceně zmršilo. Jsem malá krysa obhospodařující Českou republiku a nijak nevystupující proti občasným návštěvníkům, když se chovají aspoň trochu slušně. Jenomže teď někdo kvůli mně poslal celou armádu. Možná jsem byl opravdu moc měkký.

„Vaše zbraně, pane Mathiasi,“ požádal čepičář.

Opravdu byl zdvořilý. Za to ho zabiju rychle. Pokud to zvládnu, samozřejmě.

„Dobře,“ přikývl jsem. „V podpaží mám pistoli.“

„Tak mi ji podejte, dvěma prsty a velmi opatrně. A pak to pouzdro.“

Špatné pořadí, nedokázal si představit, co všechno se dá provést s takovým mečem. Podal jsem mu browning, pak pouzdro delší částí tubusu k němu.

V tu chvíli zaznělo klepání na dveře. Na veřejné toalety se neklepe, právě dorazil transportní tým.

Cukl jsem, čepičáři zůstal v ruce tubus, mně tačí meč. Trochu delší než klasická katana s mírně prohnutějším ostřím, původně určený k boji ze sedla. Mně vyhovuje v boji proti našincům, protože má při správném způsobu použití výborné sečné vlastnosti. A to je to, co se počítá. Brutální poškození organismu v maximálně krátké době. Co je proti takové ráně zásah kulkou do srdce? Čepičáři došlo, že udělal chybu, a ta chyba ho stála pravou ruku po předloktí a levou ruku po zápěstí. Z bleskové otočky jsem šedivákovi rozpáral trup, pistole, kterou už držel v ruce, zarácholila na dlaždicích, dveře na toaletu se otevřely.

Transportní týme, buď vítán.

Shýbl jsem se pro pistoli. Desert Easel Action Express. Jak ji mohl nosit skrytě pod sakem? Asi znal hodně dobrého krejčího. Komando představovali dva chlapíci převlečení za reklamu na sedmý díl Pirátů z Karibiku. Vlekli s sebou truhlu, která vypadala mnohem opravdověji než jejich převleky. A vážit musela dobře metrák. Takže glyhenové. Pistole byla natažená, stačilo mačkat kohoutek. Jednou, podruhé, potřetí, počtvrté. Šli k zemi, stříkance krve a mozku na podlaze z leštěné žuly prozrazovaly, že už se nezvednou. To jsem ale nemohl říct o šedivákoví a čepičářovi. Otočil jsem se, současně mě k zemi srazil živý taran. Čepičář bez rukou to asi nebyl, takže šedivák. Ke své smůle mě nezachytil, pouze mě odrazil jako kulečnickovou kouli a já klouzal s mečem v jedné a pistolí v druhé ruce po podlaze pryč od něj. Než skočil podruhé, zamířil jsem a vystřelil. Dvakrát. Dvě díry ráže .50 do hrudníku ho definitivně knokautovaly. Špatné bylo, že čtyři mrtvé nerozdýchám při policejním výslechu zase já. Dnes jsou všude kamery. Mí pokrevní příbuzní na nové technologie často zapomínají, a právě proto víc a víc spoléhají na glyheny a mladší upíry. Já žádné nemám, a tak se musím spoléhat sám na sebe. Vytáhl jsem z pouzdra na kotníku nůž, napadlo mě, že poslední dva dny mi byly čepele k užitku víc než posledních deset let. I tenhle byl bez přehánění ostrý jako břitva a práce mi šla od ruky. Už to bylo dlouho, co jsem stahoval velké zvíře nebo člověka, ale když někdo něco dělá staletí, nezapomene to. Skalповat ho včetně obličejové části mi trvalo jen chvíli, z toalety už jsem vyšel v přestrojení. Ne příliš slušivém, ale účel světí prostředky, jak se kdysi říkalo. Myslím však, že to platí dodnes, i když už na mě nikdo svěcenou vodu necáká. I to se už stalo.

Se šedivákovým ksichtem na obličejí a přestrojený za piráta jsem sice budil pozornost, ale ne takovou, aby přerostla v paniku. Představoval jsem jen další hloupou reklamu. V podzemních garážích jsem se odmaskoval, umyl, jak nejlépe to šlo, a pomocí dálkového ovládání šedivákovy elektronické startovací karty k automobilu našel ten správný. Wolkswagen Passat z půjčovny. Chvíli mi trvalo, než jsem přišel na to, jak auto nastartovat. V posledních desetiletích je pro mě stále těžší udržet kontakt s novou technikou – zvláště elektronikou, které nerozumním, a proto jí ani nevěřím. Možná chyba – pokud mám vzdorovat starším z bratrstva, budu se muset spoléhat na moderní technologie víc, než jsem právě teď ochotný. A schopný.

Krev, která mi potřísnila oděv, začínala lákavě vonět. Měl jsem žízeň. Sakra. Pokud mám podávat výkony, které budu k uchování vlastního života asi potřebovat – musím se napít. Sakra, sakra, měl jsem šediváka využít.

Vždycky mohu vyloupit transfuzní stanici nebo IKEM, tyhle organizace zatím výkonnou ochranku neplatí. Stříbrný mercedes zamířil k výjezdu, řidič zpomalil ještě daleko před šikanou, jako by se mu něco vpředu nelíbilo. Možná tam ležela mrtvá kočka, která se betonovým labyrintem podzemního parkoviště probojovala až sem. Možná taky ne. Poslední teritoriální problém jsem musel řešit v devadesátém, kdy jsem v rituálním souboji přesně podle pravidel zabil Helmutha Schmitze, který si jako zástupce carské říše stále dělal právo na území Čech, Moravy, Slovenska a Zakarpatské Rusi. Zakarpatská Rus oficiálně pořád patřila k mému loveckému teritoriu, pokud někdo ze Starých bral tenhle termín vážně, Slovensko jsem prohrál v kartách s Ludovítem Štúrem. K našincům občas patří maníci, do kterých bych to nikdy neřekl.

Stříbrný mercedes zůstal stát na místě. Necouval ani se nesnažil projet. Vypadalo to, že volkswagen mi bude k ničemu.

Nechal jsem auto autem a s mečem schovaným za tělem se těsně kolem zdi blížil k východu z garáže. Opravdu tam byli. Je jedno, jestli jsou nepřátelé rozmístěni v poli, v lese nebo v tropické džungli. Poznám nejlepší místa k úkrytu i útoku a objevím je. Čím lépe terénu využívají, tím snadněji. Tohle byli profíci v neprůstřelných kompletech s automaty H&K. Pokud by se mi náhodou netrefili mezi oči, bez velké snahy ze mě mohli udělat řešeto. Ještě před sto lety to pro nás bylo mnohem jednodušší. Žádné pořádné opakovací zbraně, a pokud si člověk dal pozor na kartáčovou palbu, dokázal projít prakticky každou bitevní linií. Tedy ne že bych si chtěl Borodino zopakovat.

Potlačil jsem nutkání hledat jiný východ. Proč tady tihle chlápci byli? Kvůli mrtvým na toaletě? Nesmysl, ani ruský Alfa oddíl by nezařagoval tak rychle, CIA tím tuplem ne. Někdo na mě měl políčeno a šel na to dost tvrdě. Zatím jediné vodítko byla informace od glyhena v klubu a té jsem stejně příliš nevěřil. Tizoc patřil k nejstarším a nej-mocnějším. Proč by se o mě měl zajímat právě on? Nacházel jsem se hodně hluboko pod jeho rozlišovacími schopnostmi. Možná jsem někdy někde vytočil příslušníka jeho klanu a ten se mi teď snaží dostat

na kobytku. Jenomže zaklínat se velmistrovým jménem při osobní vendetě není příliš chytré, šéfové to nemají rádi. Na přemýšlení teď ale nebyl čas. Jedno po druhém. Nejprve odsud musím zmizet.

Ještě pár kroků a dostanu se do prostoru, který sledují, do pole smrti.

Poslední metr.

První mě zaregistroval, odlesk světla zářivky na jeho helmě se zachvěl, hlaveň zbraně se nepatrně pohnula mým směrem.

Došlap na pokrčenou nohu a bleskový odraz, podrážka mě podržela, všechny černé sprintery bych nechal za sebou, záblesk, kulky cupující reflexní barvou natřenou stěnu kousek za mnou.

To už mě zahlédli další dva a připravovali se k palbě. Jeden upravoval náměr, vzhledem k rychlosti mého pohybu až nečekaně přesně.

Došlápnutí na elektronový disk černého BMW, limuzína se zachvěla, v kloubech mi to přetížením zaskřípalo, v setině sekundy jsem změnil směr pohybu a ještě víc zrychlil, meč už jsem nedržel skrytě, ale v pravé ruce čepelí šikmo vzhůru.

Dvě dávky se protnulý kus za mnou, to už mě vidělo celé komando, ale ostatní zatím palbu nezahájili, měli za to, že první dva muži mě zastaví.

Poslední metry k prvnímu střelci. Teď měl šanci mě sejmout, přibližoval jsem se k němu po přímce. Nestačil strhnout automat dostatečně rychle, tahle hákáčka jsou přece jen dost těžká. Zasvištění čepele. Helmu jsem minul, ostří s potřebnou přesností prošlo kousek pod jejím okrajem a zasáhlo krk tam, kde je balistická ochrana nejslabší.

Byli to lidé, zásahová jednotka necvičená v boji s našinci.

Nevyztužená bota při dalším odrazu trochu povolila, ale ne natolik, abych ztratil rovnováhu, jen jsem nenabral předpokládanou rychlost. K dalšímu střelci jsem se stejně dostal dřív, než pokládal za možné, a z nečekaného úhlu. Mečem jsem po něm nesekl, protože už jsem se otáčel po třetím v pořadí, jen jsem se odrazil od jeho hlavy jako předtím od kola auta. Stačilo to.

To už ostatní pochopili, že něco není v pořádku, a spustili palbu bez velkého ohledu na druhý, přes které už jsem přešel.

Příliš brzo, tedy pro mě. Zásah do nohy, do ramene, skončil jsem v neúplně koordinovaném pádu na kapotě pomačkaného esúvéčka. Stále jsem však věděl, kde jsem já, kam směřuje tačí a kde se schová-

vá další člen komanda. Bodnutí do průzoru jeho helma nevydržela, lebka také ne.

Štěkot ran se slil v jediný příšerný zvuk odrážející se od stěn. Setrvačností jsem doklouzal přes kapotu a spadl na zem. Pauza ticha, výměna zásobníků.

Měl jsem vyskočit a pustit se do nich, nebo utíkat pryč, ale promeškal jsem pravý okamžik. Nepromeškal, už jsem na to neměl dost sil. Trefili mě ještě jednou, tentokrát do boku, kulka zůstala v těle. Sakra. Zůstal jsem ležet na zádech s rozhozenýma rukama, mečem volně položeným v dlaní, pokrčenýma nohama opřenýma o karoserii auta. O nosný rám auta. Oči jsem měl otevřené, jak je mrtví mívají. V tomhle mám cvik.

V čem ne, je čekání na několik k smrti nasraných profíků, kterým jsem právě pozabíjel kamarády. Pokud do mě zblízka naperou celý zásobník, mám smůlu.

Blížili se. Čekal jsem a doufal, že jsem stejně tvrdý a chladnokrevný jako kdysi. Nebyla to pravda, pohodlný život změnil každého.

První se objevil ve střehu, se zbraní připravenou k výstřelu, mířil mi přímo mezi oči, soustředěným pohledem jsem rozeznával do kříže nařezanou špičku náboje v komoře. Takže už nasadili nezákonné střelivo. Někdy není super zrak zrovna povzbuzující.

„Je po něm,“ oznámil ostatním, H&K v jeho ruce se ani nepohnul.

„Dej mu ještě ránu,“ doporučil mu někdo.

Slyšel jsem opatrně se přibližující kroky.

„Ne,“ zavrtěl hlavou.

Chápal jsem ho. Zásobník s upravenými náboji si nasadil v zápalu boje, kdy jsem vypadal nezranitelný. Teď nechtěl, aby se někdo zbytečně vyptával, co za střelivo bylo objevené v mrtvém těle.

„Je jak řešeto.“

Souhlasil jsem s ním. Bolelo to pekelně a síly mi ubývaly každou sekundou.

Čekal jsem na jednu chvíli a doufal, že přijde.

„Je, je fakt na maděru,“ souhlasil někdo za mnou.

Můj anděl zkázy se na něho podíval. Skrz štít helmy jsem to neviděl, ale nepatrně přitom pohnul hlavou. To byla ta chvíle. Tači se mihlo v šikmém oblouku od země vzhůru, nekontroloval jsem, jak dobře jsem zasáhl, protože pokud ne dost dobře, znamenalo to

konec. Překulil jsem se přes rameno a pokračoval sekem vodorovně se zemí, dal jsem do toho tolik švihů, že jsem zvládl dvě nohy současně. Stejně stačil vystřelit a proděravěl mi holeň. A krvetvorba je v háji. Zařval jsem, druhou rukou chytil automat, který pustil a ještě visel ve vzduchu. Zvedl jsem se na jedné noze ve chvíli, kdy k nám sprintovali poslední tři z komanda. Zahájil jsem palbu – po nohách, ty jsou u moderních obleků vždy nejhůře chráněné a já je nepotřeboval zabít, jen vyřadit z boje. Poslední výstřel, závěr zůstal v zadní poloze a automat zmlkl. Chlap kus přede mnou se udržel na nohou, mířil na mě a vrávoral. Bylo to na něm, už jsem neměl v rukávu žádné eso. Odraz světla na hledí jeho helmy se zatetelil, jak se roztrásl, zabalil to a převrátil se dozadu. Fajn, pokud tu bude záchranka včas, přežije.

Teď se zbývalo postarat jen o mě samotného. Cítil jsem, že se začínám chvět. Pustil jsem prázdný automat, zvedl chlapa, co jsem mu propíchl mozek, hodil si ho na rameno a kulhavě zamířil ke dveřím označeným *Vstup jen pro zaměstnance*. Granát, který patřil k výstroji mrtvého, jsem použít nemusel, bylo otevřeno.

Letmý pohled okolo. Žádní zvědavci v dosahu. Nedivil jsem se, jen totální idiot by se šel podívat na samopalovou přestřelku.

Zvládl jsem to ještě asi deset metrů do kumbálu s uskladněnými čistícími prostředky a tam jsem se zhroutil. Bože, tolik ran jsem neschytil za posledních padesát let. Tmělo se mi před očima, musel jsem se rychle napít, nebo zkolabuju. Kusem hadru jsem si co nejlépe očistil tvář, buněčné lepidlo už stačilo naleptat mou vlastní kůží, ale na tom teď nezáleželo. Položil jsem mrtvého na zem, prořízl mu krkavici a začal pít. Lidský i můj žaludek má objem do dvou litrů, ale v tom mém se krev dlouho nezdrží a okamžitě postupuje dál. I tak jsem skončil s nafouklým břichem, nevolností a vědomím, že pokud začnu zvracet, stejně zkolabuju. Kóma ze zranění je stejně nebezpečné jako anafylaktický šok z přemíry krve. Instinkty mě nutily stočit se do klubíčka a čekat, až mé tělo přisun takového množství látky nutné pro život upíra zvládne, ale instinkty byly v tomhle světě nebezpečné. Musel jsem se schovat. Sakra, sakra, dřív to bylo jednodušší. Les, pastvina, v noci i zastrčený dvorek. Nakonec jsem to dokázal, dovlekl jsem se na venkovní parkoviště pro zaměstnance, vybral si obouchaný pick-up, překulil se na korbu a zůstal ležet pod celtou, kterou tam majitel našťestí nechal.

Teprve potom jsem si dovolil propadnout do polovičního nevědomí. Slyšel jsem dupot spousty pobíhajících lidí, zvuk nespokojených rozhovorů, klení vyšetřovatelů. Později začalo pršet a ochladilo se. Děšť smyje stopy, napadlo mě. S tím jsem usnul doopravdy a tvrdě.

Probudil jsem se žízňivý, hladový a slabý. Každý pohyb mi připomínal, že mě nedávno protáhli katrem, že jsem jen tak tak utekl hrobníkovi z lopaty. Dalo se to ale zvládnout. Nejlepší bylo, že jsem stále ležel pod plachtou. Znamenalo to, že mě neobjevili. Tedy pokud majitel pick-upu nesbíral mrtvolu a nepovažoval mě za nový přírůstek do své exotické sbírky. Asi bych ho překvapil.

Vyhrabal jsem se z pod cely. Stačilo se nadechnout a pochopil jsem, že město je někde daleko. Ve vzduchu se vznášela vůně lesa, nedaleko nedávno pohnojili pole, rozpoznal jsem pach chléva s prasaty.

Opatrně jsem vykoukl a rozhlédl se. Pick-up stál před částečně zrekonstruovanou zemědělskou usedlostí, v okolí jsem neviděl žádné další domy. Statek na samotě. Podle toho, že na šotolinovém parkovišti stály dva otřískané vozy, se v domě právě nacházelo několik lidí. Z těch bych mohl bez nějakého omezování pít pár dní a při tom bych se dal dohromady. Třeba by za tu dobu nikdo další nepřišel. Sakra, vypeskoval jsem se dřív, než jsem seskočil z korby. Takhle hloupě jsem neuvažoval už hodně dlouho. V tomhle světě jsem přežíval jen díky nenápadnosti. A ve stavu, v jakém jsem byl, bych se jen těžko dokázal opanovat, abych kořist nezabil. Pak by začal hon s jasným koncem. Potřeboval jsem pomoc. Nemám přátele, určitě ne mezi našinci. Mezi lidmi – několik užitečných známých. Zato existují bytosti, obojího druhu, pro které je práce pro mě výhodná. Jenomže nevěděl jsem, která bije, a vždy existuje možnost, že někdo jiný nabídne víc. Možná přišel čas zkusit jiný přístup, prostě požádat o laskavost.

Sáhl jsem do kapsy, přitom jsem si uvědomil, jak moc jsem napajcovaný uschlou a víc a víc páchnoucí krví. Telefon našťestí fungoval. To bylo plus.

„Derviši?“ vytočil jsem číslo.

„Jsou dvě ráno,“ zahuhlal ospalý hlas někoho, kdo kouří víc, než je zdrávo.

„To jsem já,“ řekl jsem klidně, i když jsem měl chuť zavěsit.

Lidi jsou jenom lidi.

„Jo, sakra, promiň, Mathiasi,“ zarazil se.

„Potřebuju taxík. Esemeskou ti pošlu GPS souřadnice. A pokud máš na výběr, vezmi nějaké staré auto, jsem dost špinavý.“

„OK, vyrazím hned. Dorazím, jak nejrychleji budu moci.“

„Vezmi s sebou nějaké maso, syrové a pokud možno čerstvé.“

Mohl jsem si posloužit prasaty, ale nebyl jsem si jistý, zda bych po dalším zabíjení udržel na uzdě divokou, zvířecí stránku svého já. Abych přežil, potřeboval jsem myslet co nejjasněji.

Zavěsil jsem, přepnul telefon na GPS přijímač a po chvíli váhání souřadnice odeslal. Trvalo mi dlouho, než jsem alespoň zhruba pochopil, jak tenhle zázrak moderní techniky funguje, kdy se na něj dá spolehnout, a kdy ne. Považoval jsem to za plýtvání časem, ale nakonec jsem se k učení donutil. Teď se mi to vyplatilo.

Pokud byl Derviš takový jako devadesát devět procent všech ostatních lidí, měl jedinečnou šanci zabezpečit sebe i svou rodinu na celý život. Už za pouhý příběh by dostal slušné peníze, a kdyby mě prodal nepřátelům... Skoro mě štvalo, že se nevyptával a vzal všechno až s neskutečnou chladnokrevností.

Opustil jsem parkoviště s vozy a vydal se po rozbité cestě pryč. Vedla jen jedním směrem, nemusel jsem se bát, že svůj taxík minu. Přitom jsem přemýšlel, zda se na Dervíše mohu spolehnout a jak moc.

Narazil jsem na něj před lety při automobilové nehodě. On byl v bezvědomí, holka na sedadle spolujezdce umírala. Nebyla to žádná kráska; no, s mozkiem vyhřezávajícím z prasklé lebky by žádná nevypadala příliš těžlivě. Jen mi něčím strašně připomněla mou matku. Myslím adoptivní matku, která mě našla a vychovala. Měl jsem ji rád, a čím jsem starší, tím ji mám raději, protože ona jediná mě na celém světě milovala. Bez toho, že by ode mě něco chtěla. Zakašlal jsem, přitom mi vypadl zub, jazykem jsem pod ním nahmatl tlačící se další. Tolik ke stavu chrupu. Prostě jsem se z Peggy, Dervišovy přítelkyně, napil a pak jí do krve dal kousek toho, co dělá upíra upírem. Počkal jsem tam až do příjezdu záchranky, podal svědectví, prokázal svou snahu pomoci a zmizel.

Podobným, mnohem složitějším opakovaným procesem za použití alchymie, nebo vlastně spíš chemie, někteří z nás přetváří lidi v glyheny. Já jí pouze dočasně pomohl zvýšit schopnost regenerace.

Derviš mě vyhledal o několik měsíců později. Vypátral mě sám, ale navštívil mě se svou ženou Peggy s kulatým břichem. Poděkoval mi

a řekl, že až budu potřebovat, pomůže on mně. Dávno bych na to zapomněl, kdyby mi on nezapomínal oznamovat každou změnu svého telefonu, adresy. Později jsme spolu přišli párkrát do kontaktu, kdy jsem využil jeho novinářské profese a požádal ho o informace, ke kterým bych se dostával jen obtížně. Ne, on nebyl jako devadesát devět procent lidí. A devadesát devět celých devadesát devět setin procenta našinců.

Za hodinu a dvacet minut ozářily rozbitou cestu klikatící se lesem zažloutlé reflektory. Schoval jsem meč za tělo a postavil se na stop.

Byl to Derviš.

„Potřebuju domů,“ řekl jsem, jakmile jsem se posadil a zavřel dveře. Meč jsem položil na zadní sedadla.

Stará škodovka prosáklá pachem bezpočtu vykouřených cigaret, sedadla skřípěla při každém zhoupnutí.

„Jasně,“ odpověděl a zapálil si.

Ve světle benzínového plamene se na mě podíval. Světla v kabině nefungovala, takže to byla jeho jediná možnost.

„Vypadáš děsně,“ podotkl, přeřadil a zrychlil. „Jako řezník, kterému se zabijačka vymkla z ruky.“

Vtípálek, ale zase tak daleko od pravdy nebyl. Zabijačka se opravdu nepovedla, jenomže já nebyl řezník, ale prase na porážku.

„Máš to maso?“

Pokud ukojím hlad, bude jednodušší bojovat s žízní. To jsem ze zkušenosti věděl. Podal mi těžký balík zabalený do vlhkého papíru.

„Jediné, co jsem našel v ledničce. Hodil jsem to do novin. Jedna z mála věcí, kterých máme v baráku dost.“

Trochu tiskařské černi snesu. Vytáhl jsem z pouzdra nůž, uřízl si plátek a začal maso pojídat. Bylo to hovězí. Dobré hovězí z mladého kusu. Střelil po mně pohledem, ale neřekl nic a klidně řídil.

Nasoukat do sebe kilo masa mi netrvalo déle než dvacet kilometrů. Žízeň ale zůstávala.

„Na zadním sedadle najdeš ještě něco,“ podotkl, aniž by odlepil oči od vozovky.

Byl napjatý, to ano, ale nepřipadalo mi, že by mě chtěl někomu prodat. Přestože jsem ho znal jen z našich krátkých setkání a občasných zpráv, připadal mi pořád stejný. Derviš, trochu praštěný novinář zaměřující se na nepravosti páchané všemožnými koncerny na chudákovi spotřebiteli. Než jsem se na něj poprvé obrátil o pomoc, prověřil jsem si ho.

Natáhl jsem se dozadu, připravený v každém okamžiku udeřit loktem. Jeli jsme poměrně pomalu a já bych nehodu určitě přežil. On s proraženou lebkou naopak nikoliv. Na zadním sedadle jsem našel termokufřík a v něm dva vaky s krví.

Asi bych ho měl zabít, napadla mě první myšlenka.

„Vím, že nejsi člověk,“ řekl klidně a dál se věnoval řízení, ve tmě svítil rozžhavený konec cigarety.

Zabít ho můžu vždycky.

Atmosféra se z klidné až ospalé změnila na napjatou.

„Odkdy to víš?“

„Od chvíle, kdy jsi zachránil Peggy.“

Vlastně jsem ani nevěděl, zda s ní pořád ještě je. Neptal jsem se na ni, nechtěl jsem zbytečně oživovat staré vzpomínky.

Vrátil jsem se v čase zpět a měl nehodu před sebou jako na videu.

„Nebyl jsem celou dobu v bezvědomí. Viděl jsem, cos jí udělal. I když tehdy mi to vůbec nedávalo smysl. Až mnohem později, když jsem se rozpomněl a věděl jsem, že přežije. Jak se narodila malá Peggy. Zdravá. A když jsem zjistil, že naše dcera stárne o něco pomaleji než já, než obyčejní lidé.“

Netušil jsem, že už tehdy byla jeho přítelkyně těhotná, a později mě nikdy nenapadlo dopočítat si datum narození jeho dcery. Nebylo proč, zase tolik mě nezajímal. Byl jen člověk a já lovec, predátor. A právě proto jsem měl zatracenou žízeň. Dychtivě jsem odstranil plastický uzávěr a začal se krmit.

„Co všechno víš?“ zeptal jsem se.

Škodovka dál spokojeně drncala k městu, teď už méně, protože jsme konečně opustili silnici čtvrté třídy, o které pravděpodobně nevěděli ani samotní silničáři.

„Jsem novinář, jak víš. Dost.“

Zabít ho můžu vždycky, připomněl jsem si.

„A co jsi s tím udělal? S tím, co o mně víš?“ zeptal jsem se zdánlivě lhostejně.

„Zachránil jsi život mé ženy, mé dcery,“ pokrčil rameny, otevřel okénko a vyhodil z něj nedopalek.

V proudu vzduchu se rozzářil jako meteor a vzápětí zmizel v nená vratnu.

„Pokud jsem to, co si myslíš, víš, kolik jiných jsem zabil?“